בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ח' בטבת תשס"ה (20 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

המשך הסיפור מאתמול...

אף-על-פי-כן, הם קיבלו ממנה את הכסף, רשמו אותה וצירפו אותה לטיסה לטיבט. בהגיעם לטיבט, הצטרפו למשלחת מטפסי הרים עד שהגיעו למקום מגוריו של ה'גורו' המקודש. אנשים נצבו בתור, לפעמים במשך ימים ארוכים, כדי לפגוש בו. גב' שוורץ, בסבלנותה האופיינית, התייצבה אף היא בתור והחלה לחכות. אחד הממתינים בתור אמר לה: "אם יש לך לא יותר משלוש מלים כדי לאמרן לגורו, את יכולה לעמוד בתור נפרד, התור המהיר." גב' שוורץ ענתה בשמחה: "כן, יש לי רק שלוש מלים בשבילו." היא עברה לתור האחר. הדבר התמיה עוד יותר את המארגנים. לשם מה השקיעה אשה זו כל-כך הרבה זמן – הסמינר בן שבוע ימים, הוועידה בת חודש ימים, הטיסה, הטיפוס בהרים - וכל-כך הרבה כסף – כדי להגיד לגורו אך ורק שלוש מלים?

סוף-סוף הגיע תור האשה. היא ניגשה אל הגורו המקודש, הישירה מבט לתוך עיניו, ואמרה:

"דודו ... בוא הביתה!"

הגורו היה בנה.

הסיפור הוא אמיתי. אם שבורה אכן השתתפה בכמה תכניות כדי להצטרף למסע ולעשות את כל הדרך למזרח הרחוק כדי להשיב משם את בנה, הגורו. ובנה דוד אכן חזר הביתה. כיצד מגיע בחור יהודי לפסגת הרי טיבט? זוהי התגשמות הנבואה שנהיה נידחים ומפוזרים 'בכל הגויים'. לא רק מבחינה פיזית, אלא גם מבחינה רוחנית... [הנה ימים באים]

שוב חוזרים אנו לפרשת "ויגש", אותו קראנו בשבת. הפרשה פותחת עם "נאום הקרב" של יהודה בפני יוסף כאשר הוא מזכיר ליוסף, סגן למלך מצרים, על כל השתלשלות האירועים שהביאו לדרישה זו של יוסף להחזיק את בנימין בתור בן-ערובה. והוא מסיים כך, **"כי איך אעלה אל אבי והנער איננו איתי..."** [בראשית מ"ד 34] הפשט כאן ברור. אך הרמז הוא ששאלה זו מופנית גם כלפינו. קבלנו מתנה של עד 120 שנה בעולם הזה. אנחנו כולנו "מבקרים" כאן. בסוף שהייתינו כאן, נידרש לתת גם אנו "דו"ח ביקור". בין השאלות שנישאל תהיה – "איה הנער שלך?" איך נוכל להשיב אם באמת לא נוכל להעיד שאמנם הנער איתנו... אנחנו שליחים בעולם הזה. קבלנו לא רק את מתנת החיים שלנו אלא גם תפקיד לגדל את ילדינו שיוכלו להמשיך בדרכנו אחרינו, בדומה למאמץ שאנחנו עושים להמשיך את דרכי אבותינו.

אשרי הילד שאמו מוכנה להגיע עד הרי טיבט כדי להחזיר אותו הביתה.

אך, אוי למצב הזה שהיא צריכה...

מבטיח לנו הקב"ה בתוכחה בספר "ויקרא": **"ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי איתם, כי אני ה' אלוקיהם."** [ויקרא מ"ד 26] זאת הבטחה לא רק שעם ישראל חי לנצח, אלא שה' גם יראה לנו את הדרך\דרכים לחזור אליו. הוא אינו מפר בריתו איתנו, גם אנחנו לא. ועוד - בזכות קיום מצוות ברית המילה שכל עם ישראל דבק בה, אנחנו הוחזרנו לארץ-אבותינו.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **ח'** ב**טבת** תשס"ה (**20** ב**דצמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

השבוע אנחנו עומדים להזכיר את תחילת המצור על ירושלים לקראת חורבן הבית הראשון (צום עשרה בטבת). טוב לזכור גם כי **"לא מאסתים ולא געלתים לכלותם..."**

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל